Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 25 czerwca 2020 r.*

Odmiany roślin – Wniosek o zmianę daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia gatunku *Lilium* L. – Odwołanie do Izby Odwoławczej CPVO – Niedopuszczalność – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 75 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 67 ust. 1 i art. 87 rozporządzenia nr 2100/94 – Sprostowanie oczywistych pomyłek – Artykuł 53 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 874/2009

W sprawie T-737/18

Siberia Oriental BV, z siedzibą w 't Zand (Niderlandy), którą reprezentował adwokat T. Overdijk,

strona skarżąca,

przeciwko

Wspólnotowemu Urzędowi Ochrony Odmian Roślin (CPVO), który reprezentowali M. Ekvad, F. Mattina i O. Lamberti, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Izby Odwoławczej CPVO z dnia 15 października 2018 r. (sprawa A 009/2017) dotyczącą wniosku o zmianę daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia gatunku *Lilium* L.,

SĄD (szósta izba),

w składzie: A. Marcoulli, prezes, C. Iliopoulos (sprawozdawca) i R. Norkus, sędziowie,

sekretarz: A. Juhász-Tóth, administratorka,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 17 grudnia 2018 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 1 kwietnia 2019 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 23 stycznia 2020 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 28 lipca 1995 r. skarżąca, Siberia Oriental BV, złożyła do Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. 1994, L 227, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 16, s. 390). Wniosek ten został zarejestrowany pod numerem 1995/0101.

2 Odmianą roślin, dla której złożono wniosek o ochronę wspólnotową, jest odmiana Siberia, należąca do gatunku *Lilium* L.

3 W swoim wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin skarżąca wskazała, że odmiana ta została po raz pierwszy wprowadzona do obrotu na terytorium Unii Europejskiej w styczniu 1993 r. Pierwsze krajowe świadectwo ochrony odmiany zostało wydane w Niderlandach w dniu 8 kwietnia 1993 r., przed wejściem w życie rozporządzenia nr 2100/94.

4 W swojej decyzji z dnia 2 sierpnia 1996 r. (zwanej dalej „decyzją o przyznaniu ochrony") CPVO przyznał wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia, ustalając datę wygaśnięcia takiej ochrony na dzień 1 lutego 2018 r. Ta data wygaśnięcia została wpisana do rejestru wspólnotowych praw do ochrony odmian roślin (zwanego dalej „rejestrem"), o którym mowa w art. 87 rozporządzenia nr 2100/94.

5 W poczcie elektronicznej z dnia 24 października 2011 r. skarżąca zwróciła się do CPVO o przedstawienie wyjaśnień dotyczących metody, którą urząd ten przyjął w 1996 r. w celu obliczenia okresu obowiązywania wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia. Pocztą elektroniczną wysłaną następnego dnia CPVO przekazał skarżącej żądane informacje.

6 W latach 2015–2017 CPVO i skarżąca prowadzili korespondencję w przedmiocie metody obliczania okresu ochrony odmiany Siberia.

7 W dniu 24 sierpnia 2017 r. skarżąca ponowiła swoje stanowisko zgodnie z którym okres ochrony odmiany Siberia powinien zostać obliczony w pierwszej kolejności na podstawie art. 19 rozporządzenia nr 2100/94. Ponadto jej zdaniem CPVO powinno było w drugiej kolejności zmniejszyć okres ochrony zgodnie z art. 116 ust. 4 tego rozporządzenia, pomniejszając go o okres ochrony między pierwszym wprowadzeniem do obrotu odmiany Siberia a datą wejścia w życie rzeczonego rozporządzenia. W związku z tym skarżąca zwróciła się do CPVO o zmianę daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin przyznanego dla odmiany Siberia, zastępując datę 1 lutego 2018 r. datą 30 kwietnia 2020 r.

8 W decyzji z dnia 23 października 2017 r. CPVO uznało za niedopuszczalny wniosek o zmianę daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin wpisanego do rejestru dla odmiany Siberia. Stwierdził on po pierwsze, że upłynął już termin dwóch miesięcy przewidziany w art. 69 rozporządzenia nr 2100/94 na złożenie odwołania od decyzji o przyznaniu ochrony. Po drugie, uznał on, że art. 53 ust. 4 i 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 874/2009 z dnia 17 września 2009 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady nr 2100/94 w odniesieniu do postępowania przed CPVO (Dz.U. 2009, L 251, s. 3) nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ decyzja CPVO nie była dotknięta żadnym błędem językowym, błędem pisarskim lub oczywistą pomyłką. CPVO twierdziło po trzecie, że nie było podstawy prawnej do tego, aby dokonać zmiany daty wpisu wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin do rejestru.

9 W dniu 23 listopada 2017 r., na podstawie art. 67 rozporządzenia nr 2100/94, skarżąca wniosła do Izby Odwoławczej CPVO odwołanie na decyzję z dnia 23 października 2017 r. Odwołanie zawierało również wniosek o dokonanie rewizji przedwstępnej zgodnie z art. 70 rozporządzenia nr 2100/94.

10 Decyzją z dnia 8 grudnia 2017 r. CPVO oddaliło wniosek o dokonanie rewizji przedwstępnej na podstawie art. 70 rozporządzenia nr 2100/94.

11 Ustny etap postępowania przed Izbą Odwoławczą odbył się w dniu 24 września 2018 r. W trakcie rozprawy skarżąca podniosła zwłaszcza, że jej odwołanie było dopuszczalne, ponieważ opierało się na art. 67 i 87 rozporządzenia nr 2100/94. Jako podstawę prawną swojego odwołania skarżąca podniosła również art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 i obowiązek CPVO skorygowania z urzędu ewentualnych błędów figurujących w rejestrze.

12 Decyzją z dnia 15 października 2018 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Izba Odwoławcza CPVO odrzuciła odwołanie jako niedopuszczalne.

13 W pierwszej kolejności Izba Odwoławcza uznała, że odwołanie nie może zostać oparte na art. 67 w związku z art. 87 rozporządzenia nr 2100/94, ponieważ jej zdaniem przepisy te dotyczą początkowego wpisu do rejestru daty wygaśnięcia przyznanego wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, a nie zmiany takiego wpisu.

14 W drugiej kolejności uznała ona, że podstawą odwołania nie może być również art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009. Zdaniem bowiem Izby Odwoławczej decyzja CPVO z dnia 23 października 2017 r., w której urząd ten odrzucił wniosek o zmianę daty wygaśnięcia ochrony, nie jest decyzją, od której przysługuje odwołanie na podstawie art. 67 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94. Nie jest ona zwłaszcza decyzją dotyczącą wpisania lub skreślenia danych w rejestrze w rozumieniu art. 87 rozporządzenia nr 2100/94. Izba Odwoławcza wskazała, że to samo miało miejsce w odniesieniu do zarzucanej CPVO odmowy przyznanego mu uprawnienia do sprostowania z urzędu ewentualnych błędów figurujących w rejestrze.

15 W trzeciej kolejności Izba Odwoławcza, zgadzając się z uzasadnieniem decyzji z dnia 23 października 2017 r., stwierdziła, że błędu, jaki miał wystąpić w obliczeniu daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nie można uznawać za oczywistą pomyłkę w rozumieniu art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009. Dodała ona, że art. 116 ust. 4 tiret czwarte rozporządzenia nr 2100/94 może być, prima facie, przedmiotem różnych interpretacji.

16 W czwartej i ostatniej kolejności Izba Odwoławcza stwierdziła, że odwołanie jest niedopuszczalne, na tej podstawie, że zostało ono złożone po upływie terminu dwóch miesięcy przewidzianego w art. 69 rozporządzenia nr 2100/94. Ponieważ odwołanie zostało uznane za niedopuszczalne, Izba Odwoławcza powstrzymała się od wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie wykładni art. 116 rozporządzenia nr 2100/94.

Żądania stron

17 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– nakazanie CPVO wpisania do rejestru daty 30 kwietnia 2020 r. zamiast aktualnie zamieszczonej w nim daty wygaśnięcia ochrony.

18 CPVO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej poniesionymi przez ten urząd kosztami.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

W przedmiocie dopuszczalności żądania drugiego skarżącej

19 W żądaniu drugim skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie CPVO wpisania do rejestru daty 30 kwietnia 2020 r. zamiast aktualnie zamieszczonej w nim daty wygaśnięcia ochrony.

20 W swojej odpowiedzi na skargę CPVO twierdzi, że żądanie drugie jest niedopuszczalne.

21 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w ramach skargi wniesionej do sądu Unii na decyzję izby odwoławczej CPVO, urząd ten jest zobowiązany, zgodnie z art. 73 ust. 6 rozporządzenia nr 2100/94, do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczenia sądu Unii. W konsekwencji do Sądu nie należy wydawanie nakazów skierowanych do CPVO, które jest odpowiedzialne za wyciągnięcie konsekwencji z sentencji i uzasadnienia wyroków sądu Unii [zob. podobnie wyrok z dnia 5 lutego 2019 r., Mema/CPVO [Braeburn 78 (11078)], T-177/16, EU:T:2019:57, pkt 29; zob. również analogicznie wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., El Corte Inglés/OHIM – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, EU:T:2007:219, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo].

22 W związku z tym żądanie drugie jest niedopuszczalne ze względu na to, że zmierza do nakazania przez Sąd zmiany przez CPVO daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia, w postaci, w jakiej data ta została wpisana do rejestru.

W przedmiocie dopuszczalności odesłań do argumentów przedstawionych przed organami CPVO

23 CPVO podnosi, że ogólne odesłania poczynione przez skarżącą do twierdzeń i pism procesowych przedstawionych w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą CPVO są niedopuszczalne.

24 W tym względzie, jeśli chodzi o odesłanie w pkt 5.24 skargi do konkretnych punktów w uwagach przedstawionych przez skarżącą w toku postępowania administracyjnego przed CPVO, których ponadto nie przedstawiła ona w formie załączników do skargi, to należy odrzucić wsparte w ten sposób odesłaniami argumenty jako niedopuszczalne.

25 Zgodnie bowiem z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającego zastosowanie do postępowania przed Sądem zgodnie z art. 53 akapit pierwszy tego statutu, i zgodnie z art. 177 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem skarga wszczynająca postępowanie powinna zawierać w szczególności zwięzłe przedstawienie podnoszonych zarzutów. Wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i dokładne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi. To samo odnosi się do wszelkich żądań, którym muszą towarzyszyć zarzuty i argumenty pozwalające zarówno stronie pozwanej, jak i sądowi ocenić ich zasadność. A zatem istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których opiera się skarga, muszą wynikać, nawet jeśli zwięźle, w sposób spójny i zrozumiały z tekstu samej skargi. Tymczasem, o ile poszczególne punkty skargi mogą zostać wsparte lub uzupełnione odesłaniami do poszczególnych fragmentów dokumentów do niej załączonych, o tyle ogólne odesłanie

do innych dokumentów nie może zastąpić braku istotnych elementów argumentacji prawnej, które muszą być zawarte w samej skardze. Podobne wymogi są przewidziane w odniesieniu do zarzutu szczegółowego czy argumentu powoływanego na poparcie danego zarzutu [zob. wyrok z dnia 11 kwietnia 2019 r., Fomanu/EUIPO – Fujifilm Imaging Germany (Przedstawienie motyla), T-323/18, niepublikowany, EU:T:2019:243, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo]. Ponadto to nie do Sądu należy zastępowanie stron w wysiłkach poszukiwania istotnych elementów w dokumentach, do których strony dokonują odesłania [zob. wyrok z dnia 9 marca 2018 r., Recordati Orphan Drugs/EUIPO – Laboratorios Normon (NORMOSANG), T-103/17, niepublikowany, EU:T:2018:126, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo].

26 W niniejszej sprawie w pkt 5.24 skargi skarżąca powołuje się jedynie na „pkt 4.4 swojego odwołania z dnia 23 listopada 2017 r. odnoszącego się do istoty sprawy, jak również na pkt 3 i 4 listy dokumentów złożonych na rozprawie w dniu 24 września 2018 r.” i wskazuje, że argumenty przedstawione w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą CPVO należy również uznać za stanowiące część argumentacji przedstawionej w ramach niniejszej skargi. Tymczasem niezależnie od okoliczności, że pismo procesowe zawierające odwołanie i dokumenty złożone na rozprawie, do których odwołuje się strona skarżąca, nie zostały załączone do skargi, dokonane odesłanie nie może zrekompensować braku istotnych elementów argumentacji prawnej, które powinny zostać zawarte w skardze.

27 Z powyższego wynika, że odesłanie w pkt 5.24 skargi do argumentów zawartych w dokumentach złożonych przez skarżącą w toku postępowania administracyjnego przed CPVO nie jest dopuszczalne w ramach niniejszej skargi.

Co do istoty sprawy

28 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty dotyczące po pierwsze naruszenia istotnych wymogów proceduralnych ze względu, zasadniczo, na brak uzasadnienia, a po drugie naruszenia rozporządzenia nr 2100/94 lub jakichkolwiek przepisów prawnych związanych z jego stosowaniem, w tym traktatu UE i traktatu TFUE. Skarżąca podnosi między innymi, że jej odwołanie do Izby Odwoławczej było dopuszczalne.

29 W pierwszej kolejności należy rozpatrzyć zarzut drugi, a następnie zarzut pierwszy.

W przedmiocie zarzutu drugiego, zgodnie z którym Izba Odwoławcza CPVO naruszyła prawo, uznając wniesione do niej odwołanie za niedopuszczalne

30 Zarzut drugi składa się z dwóch części, w których skarżąca kwestionuje ocenę CPVO, że odwołanie jest niedopuszczalne.

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego dotyczącej zasadniczo naruszenia art. 67 w związku z art. 87 rozporządzenia nr 2100/94 oraz ograniczenia środków zaskarżenia przysługujących wobec oczywistych pomyłek posiadaczom wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin

31 Skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, że odwołanie nie może być oparte na art. 67 w związku z art. 87 rozporządzenia nr 2100/94, gdyż zdaniem Izby Odwoławczej przepisy te odnoszą się do pierwotnego wpisu do rejestru daty wygaśnięcia przyznanego wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, a nie do zmiany takiego wpisu. Skarżąca argumentuje, że w swoim rozumowaniu Izba Odwoławcza dokonuje sztucznego rozróżnienia między pierwotnym wpisem daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin a zmianą takiego wpisu.

32 Zdaniem skarżącej decyzja o odmowie uwzględnienia wniosku o sprostowanie daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, która figuruje w rejestrze wyraźnie wchodzi w zakres pojęcia „wpisania lub skreślenia danych w rejestrze" w rozumieniu art. 87 rozporządzenia nr 2100/94. W opinii skarżącej zaskarżona decyzja prowadzi do nieuzasadnionego ograniczenia środków zaskarżenia przysługujących posiadaczom wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin wobec oczywistych pomyłek popełnianych przy wpisie danych do rejestru.

33 CPVO kwestionuje argumenty skarżącej.

34 Należy przypomnieć, że pewność prawa jest jedną z ogólnych zasad uznanych w prawie Unii. Ostateczny charakter decyzji administracyjnej, który nabywa ona wraz z upływem rozsądnego terminu do wniesienia środka zaskarżenia lub poprzez wyczerpanie dróg zaskarżenia, przyczynia się do takiej pewności, z czego wynika, że prawo Unii nie wymaga, by organ administracyjny miał co do zasady obowiązek zmiany decyzji administracyjnej, która uzyskała taki ostateczny charakter (wyroki: z dnia 13 stycznia 2004 r., Kühne & Heitz, C-453/00, EU:C:2004:17, pkt 24; z dnia 12 lutego 2008 r., Kempter, C-2/06, EU:C:2008:78, pkt 37; z dnia 4 października 2012 r., Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, pkt 76). Ponadto terminy do wniesienia środka zaskarżenia zmierzają do zapewnienia pewności prawa poprzez zapobieżenie podważaniu w nieskończoność aktów Unii wywierających skutki prawne (wyrok z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, pkt 16).

35 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że dostępne środki zaskarżenia oraz terminy, w których dany środek może zostać wniesiony, są ustanowione w rozporządzeniu nr 2100/94.

36 Artykuł 67 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94 stanowi, że „[o]dwołanie przysługuje od decyzji [CPVO] podjętych na podstawie art. 20, 21, 59, 61, 62, 63 i 66 oraz od decyzji dotyczących […] wpisania lub skreślenia danych w rejestrze, wydanych na podstawie art. 87 […]".

37 Zgodnie z art. 69 rozporządzenia nr 2100/94 takie odwołanie wnosi się na piśmie „w terminie dwóch miesięcy od doręczenia decyzji osobie odwołującej się, a gdy nie miało to miejsca, w terminie dwóch miesięcy od ogłoszenia decyzji […]".

38 Ponadto zgodnie z brzmieniem art. 87 ust. 2 lit. e) rozporządzenia nr 2100/94 CPVO prowadzi rejestr wspólnotowych praw do ochrony odmian roślin, który, po przyznaniu wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin zawiera, między innymi, datę nadania i wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin.

39 W pierwszej kolejności z informacji tych wynika, że art. 67 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94, interpretowany w świetle art. 87 ust. 2 lit. e) tego rozporządzenia, przewiduje odwołanie jedynie od decyzji CPVO, które w ramach przyznania wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, określają datę nadania i wygaśnięcia obowiązywania rzeczonego prawa. Decyzja CPVO zaskarżona do Izby Odwoławczej, która odrzuca złożony przez skarżącą wniosek o sprostowanie, nie jest objęta tymi przepisami.

40 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że decyzją z dnia 2 sierpnia 1996 r. CPVO przyznało wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia, ustalając datę wygaśnięcia tego prawa na dzień 1 lutego 2018 r. Następnie bezsporne jest to, że skarżąca wiedziała o decyzji o przyznaniu ochrony, w której ustalono sporną datę wygaśnięcia, i że nie wniosła odwołania w terminie dwóch miesięcy od doręczenia jej tej decyzji. Zarówno w pkt 4.4 skargi, jak i podczas rozprawy przed Sądem skarżąca wyraźnie przyznała, że nie wniosła odwołania w terminie przewidzianym w art. 69 rozporządzenia nr 2100/94. Mimo że mogła ona zaskarżyć tę decyzję na podstawie art. 67 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94 (zob. analogicznie wyrok z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, pkt 24), nie skorzystała w stosownym terminie

z przysługujących jej na mocy rozporządzenia nr 2100/94 środków zaskarżenia. Decyzja o przyznaniu ochrony stała się zatem ostateczna z upływem przewidzianego terminu (zob. analogicznie wyrok z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, pkt 13).

41 W tym kontekście skarżąca nie może wnosić o przywrócenie jej terminu do wniesienia odwołania, utrzymując, że jej wniosek o sprostowanie z dnia 24 sierpnia 2017 r. wchodzi w zakres „wpisania lub skreślenia danych w rejestrze, […] na podstawie art. 87 [rozporządzenia nr 2100/94]". Umożliwienie bowiem skarżącej wniesienia odwołania na podstawie art. 67 w związku z art. 87 rozporządzenia nr 2100/94 po tym jak złożyła ona wniosek o sprostowanie daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, a CPVO odrzuciło ten wniosek, skutkowałoby podważeniem ostatecznego charakteru decyzji o przyznaniu ochrony. Każdy posiadacz wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin mógłby obchodzić termin do wniesienia odwołania przewidziany w art. 69 rozporządzenia nr 2100/94, domagając się, jak skarżąca, po upływie tego terminu, dokonania zmiany w rejestrze, i wnosząc odwołanie od decyzji odmownej CPVO. Takiego rodzaju obejścia terminu do wniesienia odwołania nie można zaakceptować (zob. analogicznie wyrok z dnia 21 marca 2014 r., Yusef/Komisja, T-306/10, EU:T:2014:141, pkt 54, 55).

42 Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem istnienie nowych istotnych okoliczności faktycznych może uzasadniać złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji, która nie została zaskarżona w terminie (zob. wyrok z dnia 21 marca 2014 r., Yusef/Komisja, T-306/10, EU:T:2014:141, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże skarżąca nie twierdzi, że istnieją takie istotne nowe okoliczności faktyczne, które mogłyby uzasadnić jej wniosek o zmianę daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin.

43 W tym względzie skarżąca nie może skutecznie utrzymywać, że kilka lat po wydaniu decyzji o przyznaniu ochrony pojawiły się wątpliwości co do prawidłowości daty wygaśnięcia. Informacje dostarczone przez CPVO na żądanie skarżącej dotyczące sposobu obliczania okresu wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nie stanowią również nowych okoliczności faktycznych uzasadniających to, że skarżąca – która nie skorzystała w odpowiednim czasie z przysługujących jej na mocy rozporządzenia nr 2100/94 środków zaskarżenia – mogłaby wnieść odwołanie od odmowy zmiany spornej daty przez CPVO, a tym samym obejść termin do wniesienia odwołania od decyzji o przyznaniu ochrony (zob. analogicznie, wyrok z dnia 14 czerwca 2018 r., Spagnolli i in./Komisja, T-568/16 i T-599/16, EU:T:2018:347, pkt 131).

44 Ponadto wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Incyte (C-492/16, EU:C:2017:995), na który skarżąca powołała się na poparcie swojego stanowiska, nie podważa powyższych ustaleń. W sprawie bowiem, która doprowadziła do wydania tego wyroku, data upływu ważności dodatkowego świadectwa ochronnego wydanego dla produktu leczniczego przez organ krajowy okazała się błędna, mając na względzie późniejszy wyrok Trybunału w sprawie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Incyte, C-492/16, EU:C:2017:995, pkt 23, 48, 49). Oznacza to, że w tej sprawie pojawiła się istotna okoliczność faktyczna, a mianowicie wyrok Trybunału określający zasady obliczania czasu trwania ochrony. Nie ma to miejsca w niniejszym przypadku, a zatem orzecznictwo, na które powołuje się skarżąca, nie może znaleźć zastosowania.

45 W świetle powyższych rozważań część pierwszą zarzutu drugiego należy oddalić jako bezzasadną.

– W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego dotyczącej zasadniczo naruszenia art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009

46 Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza błędnie uznała w pkt II.A.3 zaskarżonej decyzji, że odwołanie nie może być oparte na art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009. Na poparcie swojego stanowiska skarżąca przedstawia szereg argumentów.

47 W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że przepis, o którym mowa, zobowiązuje CPVO do sprostowania oczywistych pomyłek. Ponadto od odmowy Urzędu do zastosowania się do tego przepisu mogłoby przysługiwać odwołanie na podstawie art. 67 rozporządzenia nr 2100/94, ponieważ byłaby to decyzja dotycząca wpisania lub skreślenia danych w rejestrze na podstawie art. 87 rzeczonego rozporządzenia. Zdaniem skarżącej, nawet jeśli zastosuje się ściśle art. 67 rozporządzenia nr 2100/94 i tego rodzaju decyzja nie będzie podlegać z tego tytułu zaskarżeniu, wniesienie odwołania powinno być możliwe na podstawie ogólnej zasady prawa Unii, zgodnie z którą „każda osoba powinna mieć możliwość wniesienia skutecznego środka prawnego przed sądem od decyzji mogących naruszać prawa uznane w traktatach", gdyż należy uznać, że sformułowanie to obejmuje instrument taki jak rozporządzenie nr 2100/94.

48 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że zmiana daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, w postaci, w jakiej data ta wpisana jest do rejestru, może w mniejszym stopniu naruszać zasadę pewności prawa niż bardziej istotne zmiany, które mogą doprowadzić do ponownego rozpatrzenia decyzji. Na poparcie swojej tezy skarżąca powołuje się na wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Incyte (C-492/16, EU:C:2017:995). Ponadto zdaniem skarżącej wpis do rejestru istotnych informacji dotyczących wspólnotowych praw do ochrony zarejestrowanych odmian roślin ma na celu stworzenie wiarygodnego źródła informacji, a tym samym zapewnienie pewności prawa niezbędnej do ochrony interesów osób trzecich. Niezależnie zatem od upływu pewnego czasu należy sprostować figurujący w rejestrze błąd.

49 W trzeciej kolejności skarżąca podnosi, że sprostowanie oczywistych pomyłek na podstawie art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 nie jest obwarowane żadnym terminem. W istocie rozporządzenie nr 874/2009 nie zawiera żadnych przepisów w tym zakresie. Na poparcie swojej argumentacji skarżąca odwołuje się do wyroku Raad van State (rady stanu, Niderlandy) z dnia 18 lutego 2015 r. w sprawie Syngenta przeciwko niderlandzkiemu urzędowi patentowemu. Zaznacza ona, że w sprawie, która doprowadziła do wydania tego wyroku, właściwy przepis prawa Unii w mającym zastosowanie rozporządzeniu nie przewidywał żadnego terminu na sprostowanie pomyłki, i twierdzi, że to samo dotyczy art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009.

50 CPVO kwestionuje argumenty skarżącej.

51 Nawet bez potrzeby rozstrzygnięcia kwestii, czy decyzja CPVO na podstawie art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 podlega odwołaniu na podstawie art. 67 rozporządzenia nr 2100/94, należy uznać, że pomyłka, jaką zarzuca skarżąca, nie wchodzi w zakres stosowania art. 53 ust. 4, o którym mowa.

52 Zgodnie bowiem z art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 w decyzjach CPVO poprawia się błędy językowe, błędy pisarskie i oczywiste pomyłki. Z brzmienia tego przepisu wynika, że sprostowania dokonywane na jego podstawie mogą obejmować tylko sprostowanie błędów ortograficznych lub gramatycznych, błędów pisarskich – takich jak na przykład błędy dotyczące nazw stron – lub błędów, które wykazują taki stopień oczywistości, że nie można byłoby brać pod uwagę żadnego innego tekstu oprócz tego, który wynika ze sprostowania [zob. analogicznie wyrok z dnia 9 września 2011 r., dm-drogerie markt/OHIM – Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, pkt 73].

53 Biorąc pod uwagę ważność wiążącego charakteru sentencji ostatecznej decyzji wydanej przez właściwy organ i z uwagi na poszanowanie zasady pewności prawa, reguła zezwalająca wyjątkowo na dokonywanie późniejszych sprostowań tego typu decyzji podlega wykładni zawężającej. Zatem pojęcie „oczywistej pomyłki" ogranicza się do oczywistych pomyłek natury formalnej, takich jak błąd pisarski, których błędny charakter wynika wyraźnie z treści samej decyzji i nie oddziałuje na zakres czy istotę wydanej decyzji, jaka wypływa z jej sentencji i z jej motywów. Z drugiej strony pojęcie „oczywistej pomyłki" w rozumieniu art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 nie może obejmować błędu unieważniającego materialną zgodność z prawem zaskarżonej decyzji (zob. analogicznie wyroki: z dnia

14 grudnia 2006 r., Gagliardi/OHIM – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŪ MANU MANU), T-392/04, niepublikowany, EU:T:2006:400, pkt 55; z dnia 18 października 2011 r., Reisenthel/OHIM. – Dynamic Promotion (Skrzynie i kosze), T-53/10, EU:T:2011:601, pkt 35].

54 W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o zmianę daty wygaśnięcia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Siberia. Taka zaś zmiana miałaby wpływ na zakres i treść decyzji o przyznaniu ochrony, w której określono czas trwania tej ochrony. Dokonanie bowiem takiej zmiany zakłada uprzednie określenie sposobu interpretacji rozporządzenia nr 2100/94, w szczególności jego przepisów istotnych dla obliczania czasu ochrony. Skarżąca i CPVO nie mogli ponadto zgodzić się co do tej wykładni, mimo że ich korespondencja trwała kilka lat. Wynika z tego, że wniosek skarżącej o zmianę nie może być uznany za wniosek o sprostowanie błędu językowego, błędu pisarskiego lub oczywistej pomyłki w rozumieniu art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009.

55 Ponieważ przesłanki zastosowania art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 nie zostały spełnione w niniejszej sprawie, należy odrzucić argumenty skarżącej, zgodnie z którymi jej odwołanie jest na podstawie tego przepisu dopuszczalne.

56 W świetle powyższego należy oddalić drugą część zarzutu drugiego jako bezpodstawną, a tym samym oddalić w całości zarzut drugi.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego zasadniczo naruszenia obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że Izba Odwoławcza CPVO nie odpowiedziała na przedstawiony jej argument

57 Skarżąca podnosi zasadniczo, że Izba Odwoławcza CPVO uchybiła swojemu obowiązkowi uzasadnienia, ponieważ nie zbadała jej argumentu dotyczącego zobowiązania CPVO do sprostowania z urzędu błędów figurujących w rejestrze.

58 CPVO kwestionuje argumenty skarżącej.

59 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 75 rozporządzenia nr 2100/94 decyzje CPVO muszą zawierać uzasadnienie. Zakres tego obowiązku pokrywa się z zakresem obowiązku ustanowionego na mocy art. 296 TFUE [zob. podobnie wyrok z dnia 5 lutego 2019 r., Braeburn 78 (11078), T-177/16, EU:T:2019:57, pkt 43]. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odnoszącym się do art. 296 TFUE obowiązek uzasadnienia służy dwojakiemu celowi: po pierwsze, umożliwieniu zainteresowanym zapoznania się z powodami wydania danego aktu prawnego, tak by mieli możliwość obrony swoich praw, a po drugie, umożliwieniu sądowi Unii przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem danej decyzji [zob. podobnie wyroki: z dnia 10 maja 2012 r., Rubinstein i L'Oréal/OHIM, C-100/11 P, EU:C:2012:285, pkt 111; z dnia 30 czerwca 2010 r., Matratzen Concord/OHIM – Barranco Schnitzler (MATRATZEN CONCORD), T-351/08, niepublikowany, EU:T:2010:263, pkt 17; z dnia 27 marca 2014 r., Intesa Sanpaolo/OHIM – equinet Bank (EQUITER), T-47/12, EU:T:2014:159, pkt 24].

60 Obowiązek uzasadnienia może zostać spełniony bez konieczności udzielenia wyraźnej i wyczerpującej odpowiedzi na wszystkie argumenty przedstawione przez skarżącą, pod warunkiem że CPVO przedstawi fakty i względy prawne, o zasadniczym znaczeniu dla systematyki decyzji [zob. wyrok z dnia 23 lutego 2018 r., Schniga/CPVO (Gala Schnico), T-445/16, EU:T:2018:95, pkt 28 (niepublikowany) i przytoczone tam orzecznictwo].

61 Jak wynika również z utrwalonego orzecznictwa, wymóg uzasadnienia należy oceniać w świetle okoliczności danego przypadku. Brak jest wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego

wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (wyroki: z dnia 29 września 2011 r., Elf Aquitaine/Komisja, C-521/09 P, EU:C:2011:620, pkt 150; z dnia 21 grudnia 2016 r., Club Hotel Loutraki i in./Komisja, C-131/15 P, EU:C:2016:989, pkt 47).

62 W niniejszej sprawie z brzmienia zaskarżonej decyzji zdaje się wynikać, że Izba Odwoławcza uznała, że przy założeniu, że CPVO posiada uprawnienie do sprostowania z urzędu błędów figurujących w rejestrze, odmowa skorzystania z takiego uprawnienia nie podlegałaby zaskarżeniu w rozumieniu art. 67 rozporządzenia nr 2100/94. Izba Odwoławcza dodała, że tego rodzaju odmowa nie stanowiłaby również decyzji dotyczącej wpisania lub skreślenia danych w rejestrze na podstawie art. 87 rzeczonego rozporządzenia. Stwierdziła ona również, że art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 nie ma zastosowania w takim przypadku.

63 Wynika z tego, że Izba Odwoławcza uzasadniła swoją decyzję w sposób zgodny z wymogami prawa.

64 W konsekwencji należy oddalić zarzut pierwszy jako bezzasadny i, tym samym, skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

65 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

66 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniami CPVO obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Siberia Oriental BV pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO).

Marcoulli Iliopoulos Norkus

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2020 r.

Podpisy